

Stændum ser jeg Muren lige for mig hvid af Maaneskin,
 Men jeg glædes ej derved, vilde ej bade deri.
 Mørket er mig kært, jeg vanhelliger det ej med Lamper og Lys.
 Mørket er godt som en Vens Favntag.
 Mørket er som en blid Hvile, som et lunt Bad.
 Det omslutter mig med favnende, vellugtrige Bølger.
 Hvad er Havets Dyb mod Mørkets!
 Min Lykke er at dykke ned i Nattens frygtelige, lokkende Mørke.

O, hellige Mørke, Støvets Lænker falde overfor Din Renhed.
 Du pletløse, Du endeløse, Du utænkelige!
 Modtag mig, o, modtag mig!
 Lad mig gaa op i Dig.
 Tryk mig til Dit Hjærte, og udsluk mig,
 Som Du slukker den vildfarne Gnist, der fulgte Røgen op gennem
 Skorstenen.
 Alt er godt. Alt er godt.
 O, men for en bævende Sjæl er Hvilten hos Dig lifligere end andet.

Selma Lagerlöf.

Marie Arnesen.

født 1825 — død 1891.

„Kærlighed søger ikke sit eget.“

Hendes Liv var stille, skjønt hun virkede som faa. Hun tænkte aldrig paa sig selv, men arbejdede trofast for andre.

Hun var en lille spinkel Skikkelse, noget tilbageholdende og yderlig beskeden i sin Optræden. Der var som et Dække over hendes rige og varme Indre.

Marie Arnesen var en Datter af den paa Island fødte lærde Filolog, Paul A., og hans norsk fødte Hustru, Dorothea Wexels, og kan saaledes siges at stamme fra ægte nordisk Rod. Som afgaaet Rektor paa Vartpenge levede P. Arnesen med Familie i Kjøbenhavn fra 1817 indtil sin Død 1851. Marie havde efter Faderen arvet store aandelige Kræfter: en grænseløs Udholdenhed, en Ihærdighed i Arbejde og en Iver for at gennemføre, hvad hun ansaa for det rette; men ogsaa noget af hans Heftighed. Fra Moderen havde hun det stille beskedne Væsen. Som den yngste imellem mange Søsken opvoxede